

12. njedzela po šwjatej Trojizy.

Mark. 7, 31—37.

A jako wón sažo wuńdže i Tirislich a Sidonskich mjesow, pschińdže wón k Galilejskemu morju, šrijedža na mjesy tych dže-
šacž městow. A woni pschewjedžechu k njemu hlucheho, kiž němny
běšče, a proschachu jeho, so by ruku na njeho položil. A wón
wja jeho wot luda wožebje, tynnu jemu šwoje porsty do jeho
wuschow a wuplunu a dótknu šo jeho jazyka. A pohlada horje
k njebjekam, šdychnu a džešče k njemu: Šephata, to je: wotewé
šo. A hnydom wotewrišchtej šo jeho wuschi a tón šwjast jeho ja-
zyka šo rostwjaja, a wón rěčžesche prawje. A wón jim šakaja
so bychu to nikomu njeprajili. Čžim bóle pak wón jim šakaja, čžim
bóle woni jo rosnježechu. A džiwachu šo psches měru a džachu:
Wón je wschitko derje čžinił; hluchich čžini wón šlyšchaznych a
němnych rěčžaznych. Šamjeń.

W šrijedžiščežu našeho teksta steji wbohi šhory, a blisko
leži, so najpriedy šo s jeho wošobu šabjeramy. A hdyž
je nam jeho žel dla čžežkeho brěmjenja, kotrež na nim leži,
dha šo potom s nim šobu wješelimy we wutrobnej wješe-
łoscži, so budže jemu štrowoscž sažo data, a našcha wutroba
je polna wěšteje radošče, so je tež nam daty Šesuf Šhrystuš,
wo kotrymž tež hiščeže w našich čžakach pschezo sažo rěka:
Wón je wschitko derje čžinił.

Alle pschi wschěm tym nječamy tola šabycž na jene,
šchtož šo tu w našim tekscže šjewi. Tutón šhory mějesche
pschecželow, wo kotrychž šměmy prajicž: To běchu dobri,
šwěrní pschecželjo. Ššchetož woni šu jemu wopokasali naj-
wjetschu šlužbu s tym, so jeho k Šesufej pschewjedžechu a
Šnjesa proschachu, so by šwoju ruku na njeho položil. A
Šesuf pschowošmje tutu proštwu, kaž by ju šhory šam jemu
wuprajil.